

skyldig i noget Brud paa Forfatningen, men det er tværtimod Regjeringen, der forsøger paa at lægge det Brud, som har fundet Sted, paa den Maade, som bedst kan passe med Forfatningen. Vilde de Herrer forkaste den foreløbige Lov, naar den forelægges for Rigsdagen, og vilde de heller ikke bringe Spørgsmaalet for Rigsretten, nu vel, saa maa de tage Ansvar for, saa er det efter min Mening Thinget, som gjør Tilstanden mere irregulær, end den har været i Forveien. Maaſte vilde ærede Medlemmer sige, at efter Thingets Mening har Tilstanden været lige saa irregulær forud for denne Dag; men hertil vil jeg svare, at jeg ikke kan indse, at det fra dette Things Standpunkt kan have nogen fornøstlig Interesse at fremtvinge en endnu mere irregulær Tilstand end den, der formenes alt at have fundet Sted, og fra det Standpunkt vil jeg — jeg veed meget godt, at det, jeg siger, ikke vil kunne faae nogen Betydning, og at Udsaldet er afgjort i Forveien — dog ikke unnlade, inden Forhandlingen naaer til Ende, at nedlægge en Protest imod denne Fremgangsmaade.

Mourad: Det forekommer mig, at den ærede Justitsminister overser en Ting og har ikke en rigtig klar Opfattelse af Ministeriets Stilling. Det er Ministeriets Pligt at tilveiebringe en Finantslov, det er Ministeriets Pligt at tilveiebringe Enighed mellem Rigsdagens Afdelinger, og det Ministerium, der ikke kan tilveiebringe denne Enighed, godtgjør jo derved sin Uduelighed. Det kan være ganske udmærkede Mænd i alle andre Henseender, det kan være ganske fortrinlige Personer, men kunne de ikke tilveiebringe en ordentlig Finantslov, kunne de ikke tilveiebringe en Samvirken mellem Folkething og Landsthing, saa maa Regjeringen derved tillige indse, at den ikke er i Stand til at fyldestgøre sin Opgave, at den maa træde fra. Har dette Ministerium ikke et stort Ansvar for, at der ikke kom nogen ordentlig Finantslov i Stand for det foreliggende Aar? Er det ikke Ministeriet, der har støttet, at man ikke skulde blive ved de gamle midlertidige Finantslove, men give dem en hel ny Skikkelse? Har det ikke optaget alle sine her forfaste Forslag og stillet dem inde i Landsthinget? Nei, det er Regjeringens Pligt at tilveiebringe en Finantslov. Saa længe Ministeriet ikke faar det ind i Hovedet, saa længe er det, at vi ikke kunne blive enige, derom er det, at det gjælder. I Øvrigt har Justitsministerens Foredrag, for saa vidt det særlig var rettet mod mine Øtringer, ingenlunde overbevist

mig. Lad os ikke nu tale om Fortiden! Det var en Ufhyldighedsperiode, hvor man i Virkeligheden samstemmede saaledes, at man ikke tog det saa nøie, om man gjorde det paa den ene eller den anden Maade. Men nu ere vi jo komne ind i aldeles provisoriske Tilstande, og her gjælder det saa om at have en fuldstændig Klarhed over, hvorledes man saa bør gaa frem. Det forekommer mig dog, at det maatte være mig muligt at gjøre det forstaaeligt for den ærede Justitsminister, at naar der staar i Grundloven, at for Finantsloven er vedtagen, kan Statterne ikke opkræves, og naar der fremdeles staar i Grundloven, at Finantsloven skal indeholde et Overflag over Indtægter og Udgifter, saa maa man, dersom man ikke vil gaa udenfor Grundlovens Grændser, naar man mener sig berettiget til at udstede en Finantslov som foreløbig eller midlertidig, hvad man nu vil kalde den, lade denne Lov indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter; saa er jo en Finantslov vedtagen, og saa behøver man aldeles ikke, at udtale sig om Berettigelsen til at opkræve Skatterne. Heller ikke med Hensyn til min anden Antæ har Justitsministeren overbevist mig. Det er ganske sandt, at endelige Bevillinger ere de, som ere optagne i en endelig Finantslov, det er fuldkommen rigtigt, men den ærede Minister overser ogsaa bestandig her, at han er Udøver af den lovgivende Magts Billie; han er ikke alene Udøver af sin egen Billie. Naar et Ministerium glemmer det og kun er Udøver af sin egen Billie, saa træder det udenfor Grundlovens Grændser, og det skal jeg sige den ærede Justitsminister, fordi vor Forfatning er indskrænket monarkist, og den lovgivende Magts Faktorer ere tre. Det veed jo dog den ærede Justitsminister meget godt, og altsaa maa Regjeringen som den udøvende Magt ikke alene være en Udøver af sin egen Billie, men maa være en Udøver af de øvrige Faktoreres Billie. Naar Ministeriet giver en foreløbig eller midlertidig Lov, man kalde den, hvad man vil, maa den tage Hensyn til de øvrige Faktoreres udtrykte Billie, og naar det nu foreligger, at de og de Bøfler ere forfaste af det ene eller det andet Thing, ja saa bør Regjeringen tage Hensyn dertil og ikke optage dem paa en foreløbig Lov. Træde de udenfor det, saa misbruger det sin Ret til at udstede en foreløbig Finantslov, saa træder det udenfor Grundlovens Grændser. Og nu endelig med Hensyn til Tiden, hvad havde der da været i Veien for, at Ministeriet havde indkaldt Rigsdagen langt tidligere end til Oktober? Hvorfor kunde den ikke strax